

mændene, som have haft med Sagen at gøre, have ment at maatte tillægge betydelig Vægt. Jeg fandt imidlertid ikke, at dette var et Omraade, hvor Statskassen kunde opgive en Indtægt, den allerede havde, idet denne Efterstemplingsafgift, der altsaa netop falder paa den egentlige Testamentsarv, aabenbart er en Afgift, som i aldeles overvejende Grad falder paa de mere bemidlede, de større Boer; det skal nok bekræfte sig. Da man saa gjorde saa stærke Indvendinger mod Efterstemplingsafgiften paa Grund af Vanskelighederne ved dens Gennemførelse, gik vi til at indføre den nye Stempelafgift paa Repartitioner i Boer. Jeg er klar over, at denne Afgift sandsynligvis vil give noget mere end Efterstemplingsafgiften. Angaaende Spørgsmaalet om denne Afgift saavel som om andre Detailspørgsmaal kan der naturligvis forhandles; jeg har ikke nogen principiel Indvending imod at vende tilbage til Efterstemplingsafgiften, hvis det skulde vise sig at være et med stærk Vægt fremsat Krav fra Rigsdagens Side. Jeg tror dog, den anden er hensigtsmæssigere og bedre i sig selv, og jeg har ogsaa en Smule Forkærlighed for den af den Grund, at jeg tror, den vil bringe en lille Smule mere i Statskassen.

Det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet om, hvorvidt Stempelpligten ved Opløsning af Sameje skulde gælde for de Tilfælde, han med Rette fremdrog som af Betydning netop for Smaafolk, nemlig Byggeforenings-Virksomheder. Jeg tror, jeg kan berolige det ærede Medlem i saa Henseende, thi § 143, som han selv fremdrog, hjemler efter min Mening afgjort Administrationen Ret til at undtage de Transaktioner, som han omtalte, fra Stempelpligt. Der staar nemlig — det ærede Medlem læste kun en Del af Paragraffen op, jeg skal tillade mig at supplere hans Oplæsning med nogle Ord —, at saadanne Foreninger, hvis Hovedformaal er at fremme den arbejdende eller ligestillede, ubemidlede Klasses Velvære osv., dem „skal der kunne tilstaa Stempelfrihed for Dokumenter, som umiddelbart i Medfør af Foreningens Øjemed oprettes mellem den og dens Medlemmer eller de Personer, Foreningen antager sig, og hvoraf den lovbefalede Stempelafgift vilde kunne virke hemmende for Foreningens Virksomhed enten paa Grund af Afgiftens Størrelse, eller fordi Udstedelsen af de paagældende Dokumenter sker paa en Gang i stort Omfang eller idelig gentager sig.“ Jeg mener, at Administra-

tionen maa have tilstrækkelig Bemyndigelse efter denne Paragraf. Hvis det ærede Medlem nærer Tvivl derom, kunne vi forhandle om en anden Affattelse af Paragraffen, men jeg tror ikke, det behøves.

Der er forskellige Enkeltheder, der ere fremdragne her, som jeg tror, det vil være tidsspildende at forhandle om her i Salen, da de snarere høre hjemme under Forhandlingen i Udvalget; saadanne skal jeg altsaa springe over. Med Hensyn til adskillige af de Grænser for Stempelfrihed, som det ærede Medlem fra Møen (Jessen) klagede over vare for langt nede, vil jeg bede ham bemærke, at de i Forslaget ere satte betydeligt op fra det bestaaende. Det ærede Medlem vil have dem sat endnu højere op. Ja, det vil altid være en Skønssag, men der maa jo være en Grænse for alting, og vi have sat dem saa højt op, som vi mene, det var nødvendigt for at undtage den mest ubemidlede Del af Befolkningen, medens de noget mere bemidlede vel kunne bidrage her, som de i øvrigt maa bidrage til Statens Indtægter. Saaledes kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem havde saa meget imod den stærke Forhøjelse af Grænsen, som er sket i Forslaget ved at sætte Grænsen for Stempelfrihed for Kontrakter om personligt Arbejde op til et Beløb af 2,000 Kr. om Aaret. Det ærede Medlem ved jo, at det tidligere har været meget lavere, det er nu kun 200 Kr. om Aaret, og det er altsaa en ganske overordentlig stor Forhøjelse, vi her ere gaaede ind paa. Efter den gældende Stempellovs Regel er Tallet nok 1,000 Kr., men det var for det i fem Aar betingede Vederlag, altsaa for 5 Gange 200 Kr. I Virkeligheden have vi sat Grænsen overordentlig betydeligt op ved at sætte den ved 2,000 Kr. om Aaret.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, hvorfor dette, at en Arbejder ulykkesforsikrer sig privat, skal rammes af et for Resten ganske overordentlig lavt Stempel; der er overhovedet ingen Grund til at klage over Stempelhøjden for Forsikringsdokumenter dem er der taget paa med overordentlig Lempelighed, da man netop vil fremme Forsikringen saa meget som muligt, fordi man betragter den som samfundsgavnlig. Men nu kunde det ærede Medlem ikke lide, at Lovforsikringer, tegnede i Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, skulde have en Fordel fremfor Enkeltforsikringen. Det hænger sammen med Sagens historiske Udvikling. Det ærede Medlem ved jo, og det er for Resten